

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 45.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366831408/facsimile.pdf> (tilgået 06. december 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Stokkeknap? – en Sphinx vil jeg sige – eders skønne Aasyn mener jeg kun – har noget saa besynderligt hemmelighedsfuldt . . . »

«Deres Feber er endnu ikke ganske forbi – svarede den Skønne – De fantaserer endnu, hører jeg; men besind Dem, og lad ikke de besynderlige Tanker faae Magt over Dem. De er paa Grevinde Cordulas Lystslot, og har lagt Veien hertil gjennem min Fjeldskov. Den er meget vildsom og færlig at gennemvandre i Mørke, og jeg fandt Dem nedstyrtet af en steil Fjeldskraaning tæt her ved Slotet, da jeg imorges var ude og saae Solen staae op. Den Stok, De drømmer om, og hvorpaa De formodentlig har opdaget et Ansigt, som ligner mig, see den staaer her ved deres Side. Hvorledes den er kommet i deres Haand, veed jeg ikke; men den har tilhørt mig tilforn og er et Værk af den lille Floristan, som ofte finder sin Fornoielse i at afbilde mig i saadanne sælsomme Skikkelser.»

«Nu er hele Verden mig en Gaade – sagde Arnold – jeg lever jo dog i det nittende Aarhundrede, veed jeg, og har studeret ved Universitetet i Kiel, og veed, at der hverken er Hexe eller Spøgelser, eller fortryllende Feer til, og dog synes det mig siden igaar Middags, at jeg har oplevet noget af alt Sligt. Dersom De nu ikke er en overmenneskelig Fee, ædle Ridderdame, men virkelig Grevinde Cordula og et levende Menneske som jeg, saa haaber jeg, De tilgiver mig en Sindsforvirring, som deres skønne Aasyn eene og aleene er Skyld i.»

«Underlige Menneske! – svarede Grevinden og rødmede – deres Maade at gjøre Bekjendtskab paa, har noget saa hovedkulds og besynderligt, at jeg ret gjerne nu vil kjende Dem nøiere. Vær min Gjæst her saalænge De vil, og tag Deel i mine Sommerglæder, saalænge det behager Dem her i mit lille afsides Paradiis. Dersom De elsker Sang og Musik, smukke gammeldags Billeder og vidunderlige Eventyr fra de forrige Tider, saa haaber jeg, De ikke skal kjede Dem her. Et lille udvalg Billedgallerie og en sjelden Samling af gamle Haandskrifter maa underholde Dem naar jeg ikke er tilstede.»

«Deres Godhed fortryller mig,» sagde Arnold henrykt og trykkede den skønne Grevindes Haand til sine brændende Læber. Et sagte, næsten umærkeligt Tryk af Grevindens lille Elfenbenshaand, ledsaget af et bløffærdigt ahnelsefuldt Blik, satte nu Arnold i en sød men sælsom Stemning og gjorde ham til det lykkeligste Menneske i Verden. Han fortalte hende derpaa med faa Ord sit hele Levnetsløb, hvoraf

Historien med Stokken syntes ham det eneste Mærkværdige, og hans nærværende Lyksalighed, i den skønne Grevindes Fæslot og i Glanden af hendes stille fortryllende Maaneskinsøine, var ligesom det Brændpunkt, hvori alle Himmelstraalerne af hans hele Tilværelse samlede sig og gennemglødede hans inderste Væsen.

Den elskovsvimle Arnold gik nu med Grevinden fra Slottet til Haugen og Lunden. Der forekom det ham som i et velbæjende vidunderligt Landskab, han som Barn engang havde seet, hvor en Ridder gik med sin Dame paa en eensom skovbegroet Fjeldstie, mens der gamle gothiske Ridderslot spillede sig i en stille, klar Søe, og en vild brusende Fjeldstrøm skummede hen mellem mosbegroede Klipper i den øunkle Bæggrund. Ofte havde han ønsket sig i det elskende Pars Sted, midt inde i det herlige Landskab, istedetfor, som Adam efter Faldet, at staa udenfor sit Paradis som Tilskuer og kige ind i den forsvundne Herlighed. – Nu var det ligesom hans Ønske var opfyldt, og han selv var den lykkelige Vandrer, som gik der ved den skønne Ridderdames Side, og Billedet var ikke længer et malet Kunstværk; men en underfuld levende Natur. Fra Lund og Hauge gik han tilbage til Slottet med den skønne Grevinde, og saae nu Billedgalleriet, hvor de elskeligste og forunderligste Syner henrev ham fra Billede til Billede. Dog Intet af Alt, hvad han her saae, fortryllede ham saameget, som den skønne Grevindes Aasyn, som ved Beskrivelsen over de meest udmærkede Billeder, langt overgik selv de herligste Afbildninger af qvindelig Skjønhed, og udtrykte et Liv og en Begeistring over det Skønne og Herlige, der ligesom forklarende antændte Arnold, og åbnede hans Øie for hvad han aldrig før havde drømt om. Hvad de længst dvælede ved, vare visse sælsomme Billeder, hvori en overnaturlig, underfuld Fantasier verden blandede sig, vild og barrok, i det virkeligste spidsborgerligste Hverdagsliv, og i den besynderligste Contrast, syntes at ville udtale de høieste Ideer i en forvirret Blanding af Skjønhed og Carrikatur. – Derfra fulgte Grevinden ham til Bibliotheket, hvor hun förlod ham og bad ham more sig selv en liden Stund. – Til at studere fölte Arnold inret Kald i det Øieblik; men hvert Ord, den skønne Grevinde havde sagt til ham, klang endnu lifligt i hans Øre; mangent hualdsaligt Blik, som var faaret forbi, kom venligt tilbage i hans Erindring, opflammede hans Elskov og gav Haabet Styrke.

Imidlertid satte han sig ned og gennembladede mangfoldige Bes-